

ZOEK VERBINDING

Een lezing voor Contrario op zaterdag 12 november 2005 in Harderwijk

Door: ds Wim de Groot

Lezen: 1 Johannes 4: 7-21

0. **Iedereen is bereikbaar, maar niemand heeft verbinding**

Lieve mensen,

Mensen zijn nog nooit zo bereikbaar geweest als nu. De mobieltjes worden steeds beter. Wappen, woppen, weppen en wippen. Het kan allemaal met je GSM. Je bent overal online. Bereikbaar. En jij kunt ook overal iedereen bereiken. Zoek je verbinding? Als je een nummer niet weet: geen probleem. 0900 1313 en voor het luttele bedrag van 1 euro 30 per gevraagd nummer verbinden ze je nog door ook. Wie tot tien kan tellen kan de hele wereld bellen. En als je een beetje met je pc om kan gaan kun je met MSN over de hele wereld chatten. Eén klik met je muis. En dan heb je verbinding.

O ja? Heb je dan verbinding? Een vooraanstaand psychiater noemde deze tijd wel eens de tijd van de onverbondenheid. Leven voor jezelf. Losstaande individuen. Ondanks het wij-gevoel gaat het meestal niet om 'wij', maar om 'mij'. En we hebben wel contact. Ja, contact zat! Maar we hebben geen verbinding.

Wat is kenmerkend voor echte verbinding?

Ik noem een paar termen die bij me opkwamen:

- Kwetsbaarheid
- Authenticiteit (of: echtheid)
- Intimiteit
- Onvoorwaardelijkheid

Samenvattend zou je dat 'liefde' kunnen noemen. Pas als je liefdevol met elkaar omgaat. Dan heb je echte verbinding. Daarover wil ik het met jullie hebben vanochtend.

1. **Verbinding met Vader**

Als je 0900 1313 zou bellen met de vraag, of ze je in verbinding zouden willen stellen met God. Dan zouden ze raar opkijken. Ik zou, als ik daar zou werken, als antwoord geven: *kijk eens in je telefoonboek. Volgens mij staat Hij er al lang in.*

Dat is toch zo! Verbinding met God hoef jij niet te zoeken. Die heeft Hij zelf al lang geleden gelegd. Ik vind het echt onvoorstelbaar, elke keer als ik een klein mensje mag dopen, hoe dat gaat. De naam van God en de naam van het kind worden in één adem genoemd. Verbonden aan elkaar. De Almachtige. En jij. Voor altijd.

God kent jou. Hij weet dat je een zondig mens bent. Je begint al niet met het schone lei. En je zult het soms heel bont maken. Dat weet God. Hij weet van jou persoonlijk dat je zonden gaat doen.

En zondig bent. En toch zegt Hij niet: jou moet ik niet. Nee, in het doopformulier staat zelfs een zin die zo radicaal is. In het gebed: *wij danken en loven U, dat U ons en onze kinderen door het bloed van uw geliefde Zoon Jezus Christus al onze zonden vergeven hebt*. Niet vergeven *zult*. Nee, hebt. En niet een beetje. Nee: *al onze zonden*. Voor alles uit is God daar met zijn liefde en genade. Hij zoekt de verbinding. En hoe. Hij zegt tegen je: *jij kan niet meer stuk. Je bent mijn geliefde. Ik ben trots op je. En ik houd van je*.

De verbinding met God is dus al gelegd. Door Hem. Hij houdt van je. En daar doen jou prestaties niets aan toe. Maar daar doen jou wanprestaties ook niks aan af. De band ligt namelijk vast in Christus. Buiten jezelf. Dus ook buiten jouw mening. Jouw kerkkeus. Jouw geaardheid en hoe je daar mee om gaat. Gods liefde is daar niet op gebaseerd. Je hoeft niet te presteren. Je hoeft niet eerst aan allerlei normen te voldoen. Kijk naar de verloren zoon. Alleen het feit al dat hij zich omkeert en naar huis gaat is genoeg. Hij wil schuld belijden en zeggen dat hij wel knecht wil zijn. Maar hij krijgt de kans niet. Voor alles uit is de vader op hem afgestormd. En neemt hem in zijn armen. *Welkom thuis jongen. Wat zie je er uit. Kom, we gaan je andere kleren aantrekken*. Die jongen heeft niets gepresteerd. Heeft zelfs nog geen schuld beleden. Toch is God daar al met zijn liefde. Die hoeft jij namelijk niet te verdienen.

Zo radicaal werkt genade. Kijk, niet dat er dan niks gebeurt. Als je doorkrijgt hoe die genade werkt. Hoe God van zijn kant de verbinding legt. Ja, dan wil je niks anders dan van jouw kant ook die verbinding in stand houden. Dan grijp je de Here Jezus bij zijn kleren. Dan wil je Hem niet laten gaan. Dan wil je met vallen en opstaan achter Hem aan. Maar dat is niet om de verbinding te leggen. Die is er namelijk al. Jezus heeft alles al gepresteerd. Daar hoeft jij niets aan toe te voegen. Geloof dat nou maar.

Nou, dat is ontzettend moeilijk voor ons kerkmensen vandaag de dag. Dit te geloven. En het ook zo radicaal te beleven. Hoe wij elkaar vaak afrekenen op prestaties. Op of je wel netjes volgens de norm leeft. Op uiterlijke vroomheid. En als je daar niet aan voldoet. Dan doet het er niet toe wie je in Christus bent. Zo lijkt het. Je wordt gewoon keihard aangepakt. We brengen de norm heel hard naar voren. En laten daarmee zien, dat we ten diepste niet begrepen hebben wat genade is.

Wie mijn lezing gezien heeft die op de site staat die zal denken: hé, dat heeft 'ie toen ook gezegd. En dat is zo. Ongeveer dan. Het is zo'n belangrijk thema. Gods liefde gaat voor alles uit. Jezus komt naar de aarde om vijanden te verlossen. Niet mensen die door hun gereformeerde levensstijl al een heel eind op weg zijn. Dat moeten we elke keer weer leren met elkaar.

Kijk eens in het telefoonboek van je mobieltje. Wedden dat het nummer van God er al in staat. Hij heeft in ieder geval jouw nummer. Al ben je voor Hem nooit een nummer. Hij zal jou nooit uit de lijst verwijderen. Want Hij houdt van je.

2.   *Verbinding met jezelf*

Verbinding met jezelf. Dat is moeilijk. Voor ieder mens. Want er zit zoveel zonde en duivel tussen. Voor homo's is het misschien nog wel moeilijker. Om die verbinding met jezelf te leggen. Zeker als je in de kerk groot geworden bent. Er is je altijd geleerd dat je niet zo mag zijn. De norm is altijd keihard naar voren gebracht. Weinig pastoraal zijn homo's de kerk uitgekeken. En gepreekt. En getuchtigd. Zeker als ze een relatie aangingen. Daarvoor was – en is – in onze kerken vaak geen plaats. En zomaar krijg je schuldgevoelens over wie je bent. Misschien vervloek je als Job je geboortedag. "Was ik er maar niet". Of je voelt je schuldig over al de dingen die je voelt. En die je in

je seksualiteit beleeft. Fantasieën. Dromen. Verliefdheid. Verlangen. Foute stappen. Vallen in zonde. Je voelt je er schuldig over. Elke keer weer is je verteld dat het niet mag en niet kan. En je vecht en zoekt en worstelt. Maar je weet het soms zo slecht. Of je voelt je er schuldig over dat je je er niet schuldig over voelt. Ook als ouders. Wat kun je je schuldig voelen over het feit, dat je het zo moeilijk vind om met je zoon of dochter om te gaan. Of je voelt je schuldig over de dingen die in de opvoeding mis gingen. Je voelt je mislukt omdat je nooit opa of oma zult worden.

Maar dan moet je dus leren wat genade is. Naar jezelf leren kijken vanuit je doop. Vanuit de liefde van je Vader in de hemel. Vanuit de verbinding die Hij van zijn kant vast gelegd heeft in Jezus. Verankerd in je Heiland. En dan moet je jezelf te binnen brengen: Ik ben aanvaardbaar. Geliefd. In hemels naam. God heeft verbinding gezocht met mij. En daar komt niets en niemand tussen, zoals Paulus ook zegt in Romeinen 8. Niets en niemand. Want Jezus is jouw anker. Juist in je zonde en schuld.

En juist ook als je dan heel erg tegen jezelf aan loopt. Voor God ben je niet frustrerend. Hij loopt niet stuk op jouw slechte karaktertrekken. Dat wist Hij allemaal allang. Hij kan daar mee leven. En dus hoeft jij ook niet gefrustreerd te raken van jezelf. Beperkt mens als je bent. Homo of hetero. Je hoeft jezelf niet waar te maken tegenover God. Hij maakt je wel waar. Je mag eerlijk zijn bij Hem. Je hoeft niet boven je stand te leven. Op je tenen te lopen. Je hoeft zelfs niet je best te doen. Bij Hem sta je al in een goed blaadje. Vol vertrouwen mag je doen wat je toegewezen is. Niet boven je macht werken. Gewoon. Met jouw geaardheid. Met jouw zwaktes. Met jouw karakter. Met jouw gaven. Zoals je bent. Vrijuit de weg gaan. Die God voor jou heeft uitgestippeld. Of dat nou een weg van onthouding is. Of een weg van een relatie. Niet iedereen is hetzelfde gegeven. Als je maar dicht bij je Heiland blijft. Want in Hem ligt jouw leven vast in Gods hart.

En het mooie is: God vind je heel erg gaaf. Hij wil je optillen. En je vol trots aan de wereld voorstellen. Net als Hij ooit met Jezus deed. Dan zegt God over jou: dit is mijn zoon, mijn dochter. Dan is homo-zijn een zegen. Want zo ben jij. Jij bent gesierd met de gave van homoseksualiteit. Zo heeft God je gemaakt. Zo heeft Hij je gewild. Zo is Hij trots op jou. En natuurlijk is dat veel te positief gepraat. Want wie van jullie ervaart het echt zo? En dan ook op ieder moment? Maar het moet wel gezegd. Want jouw homo-zijn hoort bij jou. Zo heeft God je lief. Zoals je bent. Dat is zo bevrijdend. Dan hoeft je je voor God niet anders voor te doen dan je bent. Niet groter ook. Hoe zou je kunnen? Je mag zijn wie je bent. Kwetsbaar. Want God kent je. En houdt van je.

3. *Verbinding met je broers en zussen*

Lieve mensen, het zijn moeilijke dingen die ik hier zeg. Niet omdat ze pijnlijk zijn. Integendeel. Maar we vinden het elke keer weer moeilijk om daar mee om te gaan. De praktijk is zo verschrikkelijk anders vaak. Zeker in de onderlinge omgang. En als ik dan naar homoseksualiteit kijk. Dan zie je dat ook heel groot voor je. De discussies worden altijd met veel bravoure en grote woorden gevoerd. Het gaat altijd over *het probleem*. Over *de zaak*. Over *de kwestie*. En op basis daarvan is het gemakkelijk om een mening te hebben.

Toen ik voor het eerst met homo's in aanraking kwam had ik mijn mening al klaar. Je mocht het wel zijn, je mocht het niet doen. Rechthoekig. Duidelijk. Maar toen kwam ik dus met iemand in aanraking in onze gemeente. En ineens kreeg 'de homo' een gezicht. En een hart. Ineens werd de homo mens. Van vlees en bloed. En toen... toen wist ik het niet meer.

Dat is toch zo? Ook als je als ouders geconfronteerd wordt met het feit dat je zoon of dochter zo is. Daar gaat je gestaalde mening. Want het is je kind waar ze het over hebben. En je ziet de worsteling en de pijn. Je ziet de zoektocht. En zeg dan maar eens dat een relatie uit 'den Boze' is.

Het is voor mij altijd een enorme bemoediging hoe Jezus daar mee om ging. Neem de overspelige vrouw. Zo zondig als wat. En je kunt daar heel rechtlijnig over zijn. Stenigen die hap. Maar Jezus doet dat anders. Hij trekt haar aan zijn hart. Hij is niet probleemgericht. Ziet haar niet als 'een geval'. Maar ziet haar als mens! Jezus is persoonsgericht. Hij heeft het oog op jou. Hij heeft verbinding. Niet met een geval. Een pastoraal geval. Ook niet met een adres. Nee, met jou... Iemand zei dat laatst eens in een lezing die ik hoorde: Farizeeërs zijn probleemgericht. Jezus is persoonsgericht. Wat zijn we dan vaak Farizeeërs. Tenminste, laat ik voor mezelf spreken. Wat ben ik vaak een Farizeeër. Maar volgens mij ben ik niet de enige.

En het moet me wel van het hart dat jullie als homo's ons daar wel te veel de kans voor geven. Om Farizeeër te zijn. Jullie moeten homo's een gezicht geven. Ook die mensen die dit misschien lezen op de site. Of in de krant. Geef ons geen kans om over 'het probleem' te praten. Maar confronteer ons met je leven. Met je moeiten. En je zegeningen. Kom uit de kast. Laat zien wie je bent. En leer ons wat genadig zijn in de praktijk betekent. Ook ouders wil ik daartoe oproepen. Schaam je als je blijft niet voor je kind. Gooi het open hoe je worstelt en zoekt. En dat je het ook niet altijd weet. Te veel wordt er in de binnenkamer geworsteld. En in stilte gehuild. Achter gesloten deuren gezocht. Kijk, daarom heb ik bewondering voor Ruard Ganzevoort. Ik ben het niet in alles met hem eens. Maar hij geeft de kerk niet de kans om mooi over genade te spreken. En er niet naar te leven. Hij wil in de praktijk nu wel eens zien, wat die woorden van genade betekenen. En dat is kwetsbaar. Voor hem, zijn partner, zijn vrouw en de kerk. Maar het zou toch mooi zijn als je met elkaar ontdekt wat er in Gods hart is.

Als je goed zicht hebt op de grandioze genade van God. Zijn verbinding met jou. En daar zijn we in de kerk toch ook aan elkaar voor gegeven. Om die genade aan elkaar te laten zien. En met elkaar te beleven. Dat diepe besef, dat je mag zijn wie je bent. In Gods ogen zo waardevol. Dat diepe besef maakt, dat je je maskers kan laten vallen. Je hoeft je niet groot te houden. Je hoeft niet meer te roepen, dat in jouw leven '*dát toch niet voorkomt!*' Je hoeft je tegenover anderen niet voor te doen als een supergelovige. Je hoeft je niet voor te doen als een hetero. Je hoeft niet te doen alsof jij alle antwoorden wel paraat hebt. Je wordt er zoveel echter van. Zoveel geloofwaardiger ook. .

En natuurlijk. Dat is best heel eng. Want God aanvaardt je wel. Maar ja, we kennen onze medemens. Ook in de kerk. Misschien ben je in het verleden wel enorm beschadigd. En kijk je wel linker uit om echt te laten zien wie je bent. Jammer. Want het is zo afgrijselijk belangrijk. Juist ook voor het besef van genade van de gemeente. Zoals ik al zei.

Als ik naar de gereformeerde kerken kijk. Naar de mensen in die kerk. Dan zie ik nog zo weinig besef van genade vaak. O, als je doorspreekt is het er wel. Maar zo stellen we ons vaak niet op. We doen in de kerk nog zo vaak alsof we het allemaal zelf wel redden. Stoere, gereformeerde net te buitenkanten. Gesettelde gelovigen. Die er op eigen kracht lijken te komen. Terwijl de kern van christen-zijn juist is, dat je het niet redt. En dat je er op eigen kracht niet komt. En ik begrijp dus wel, dat het in zo'n setting lastig is om uit de kast te komen. Om je masker af te gooien. Zeker als je getrouwd bent.

En toch. Toch zou ik er veel voor geven als dat veel meer zou gebeuren. Dat jullie *en masse* uit de kast zouden komen. Zonder maskers als homo door het kerkelijke leven gaan. Met of zonder relatie. Met je eigen mening. Met je eigen ik. Het zou toch prachtig zijn als dat zou kunnen. En je wint er heel veel mee. Allereerst voor de gemeente: het zal de mensen confronteren met zichzelf: hoe denk ik over genade? En dan niet als een droge theorie, maar in de praktijk van je christelijke leven. Ze kunnen niet meer om je heen. En ze zullen dus wat met jou moeten. Het zal ook beter zijn voor de integratie van homo's in het kerkelijke leven. Het ligt voor een groot deel ook aan jullie zelf dat er nog steeds een taboe op rust. Als je niet kwetsbaar durft te zijn, hoe kun je dan verwachten dat de ander oog voor je heeft? Het zal ook heel heilzaam zijn voor jullie lotgenoten. Die hier niet zijn. Die zichzelf misschien nog niet als homo, als mens aanvaard hebben. Die vuurbang zijn voor afstand en afwijzing. Aan homo's zelf de taak om daar ruimte voor te creëren. Je moet de weg voor elkaar plaveien. Laat het niet aan jou liggen als een andere homo zich verstopt.

Denk ik te makkelijk? Ben ik te idealistisch? Ongetwijfeld. Maar waar geleefd wordt van genade mag je veel verwachten. Waar de Geest de ruimte krijgt is openheid. En kwetsbaarheid. En vooral: liefde. Echte verbinding. Daar geef je die ander ook de ruimte. We hoeven niet allemaal in dat ene vakje te passen. Ieder is uniek. Dat moeten we met elkaar nu eens niet alleen belijden. Maar ook beleven. Ik denk dat homo's daar een heel belangrijke rol in kunnen spelen. En ook jullie als ouders. Alsjeblieft. Kom ons in de christelijke kerken te hulp. Zoek verbinding. Neem ons bij de hand. Maak ons deelgenoot van jullie worsteling. Breng ons bij het hart van God.

Dank je wel.

* Wie wil weten hoe ik denk over het al of niet toelaatbaar zijn van homoseksuele relaties verwijs ik naar de volgende link:

[http://www.huwelijkstoerusting.gkv.nl/preken/prekenseries/grootd_41\(2\)_homoseksualiteit.doc](http://www.huwelijkstoerusting.gkv.nl/preken/prekenseries/grootd_41(2)_homoseksualiteit.doc)